

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.(határozatszám)

A felperesek:

I. rendű felperes: I.rendű felperes neve (címe)

II. rendű felperes: II.rendű felperes neve (címe)

A felperesek meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Horváth Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Horváth Gábor ügyvéd, címe)

Az alperes:

alperes neve (címe)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselője:

Litresits Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Litresits András ügyvéd, címe)

A per tárgya:

Sajtó-helyreigazítás

Az elsőfokú bíróság neve és megfellebbezett határozatának a száma:

Szegedi Törvényszék (ügyszám)/8.

A fellebbező fél és a fellebbezés sorszáma:

Az alperes (ügyszám)/9.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezését részben megváltoztatja és a (alperesi kiadó neve) perköltségviselésre kötelezését mellőzi, míg az általa fizetendő elsőfokú eljárási illeték összegét 18 000 (tizennyolcezer) forintra leszállítja.

Kötelezi a felpereseket, hogy fizessenek meg egyetemlegesen az esedékesség napjáig az államnak – a Nemzeti Adó- és Vámhivatal illetékbevételi számlájára – 18 000 (tizennyolcezer) forint elsőfokú eljárási illetéket.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja azzal a pontosítással, hogy az elsőfokú ítélet szerinti helyreigazító közleményt az elsőfokú ítéletben meghatározott helyen 24 órán keresztül kell közzétenni.

Kötelezi a (alperesi kiadó neve)-t, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felpereseknek, mint együttes jogosultaknak 127 000 (egyszázhuszonhétezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a (alperesi kiadó neve)-t, hogy fizessen meg az esedékesség napjáig az államnak – a Nemzeti Adó- és Vámhivatal illetékbevételi számlájára – 48 000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az illetékfizetési kötelezettségek e határozat meghozatalát követő 60. napon válnak esedékessé.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I N D O K O L Á S

A tényállás

[1] A felperesek önálló bírósági végrehajtók és (perben nem álló személy 1) gyermekei.

[2] A (hivatal neve) által alapított és kiadásában megjelenő (web oldal neve) online sajtótermék 2023. március 14. napján 9 óra 14 perckor „(perben nem álló személy 2) után újabb fontos köztisztviselő neve bukkant fel (perben nem álló személy 3) naplójában” címmel cikket tett közzé, amelyben forrásként a (internetes hírportál neve) hírportálon megjelent „(perben nem álló személy 3) találkozott az alkotmánybíróval, akinek végrehajtó lánya (perben nem álló személy 4) fiának cégétől bérelte irodáját” című cikket jelölte meg.

[3] A cikk elsőként azzal foglalkozik, hogy 2021. szeptemberében a felperesek édesanyja egy (város 4 neve)-i étteremben találkozott a végrehajtók „korrupt” elnökével, amelynek tényét a felperesek édesanyja a lap kérdésre nem cáfolta, azonban – idézett – válaszából az éttermi találkozót kihagyta. Ezt követően a cikk a következőket tartalmazza:

„Arra sem kaptak választ az alkotmánybírótól, hogy a találkozóhoz volt-e köze ahhoz, hogy (perben nem álló személy 1) fia, (II.rendű felperes) is önálló bírósági végrehajtó lett. Vele a naplóbejegyzések alapján korábban szintén a (étterem neve)-ben találkozott (perben nem álló személy 3), neve a nyomozati iratokban is előkerült, végrehajtói irodájának adatait lekérték ugyan a nyomozók a cégbázisból, de (II.rendű felperes)-t még csak tanúként sem hallgatták meg, holott más végrehajtókat később meg is vádoltak. A nyomozati feljegyzések szerint az alkotmánybíró fia »láthatóan kiváló kapcsolatot ápolt« (perben nem álló személy 3)-mal.

Az alkotmánybíró másik gyermeke, 2018 óta szintén végrehajtóként tevékenykedik. (I.rendű felperes) egy évig ugyanabban az ingatlanban bérelt végrehajtói irodát, mint ahol (perben nem álló személy 4) képviselői irodája volt. Az épület pedig, ahol az irodák voltak, (perben nem álló személy 4) fia cégének tulajdona.

A lap a nyomozati anyagokra hivatkozva megjegyzi: (I.rendű felperes) szoros barátságban van (perben nem álló személy 3) szintén megvádolt feleségével, akivel együtt végeztek a (egyetem neve) Egyetemen, és »sülve-főve« együtt voltak a végrehajtói kar rendezvényein, így az (város neve)-i végrehajtó közvetlenül értesülhetett a kar ügyeiről.”

[4] A cikk közzétételének időpontjában már folyamatban volt a (város 2 neve)-i Törvényszék előtt az a büntetőeljárás, amelyben (perben nem álló személy 3), a (szervezet neve) elnöke és (perben nem álló személy 4) mellett több végrehajtó is vádlottként érintett.

[5] A felperesek 2023. március 16. napján kelt levelükben az alperestől a cikk törlését kérték, amely eredménytelenségét követően sajtó-helyreigazítási iránt előterjesztett keresetlevelüket az elsőfokú bíróság a 2023. április 28. napján jogerőre emelkedett (végzés száma). számú végzésével visszautasította, polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 495. § (1) bekezdésében meghatározott előzetes eljárás lefolytatásának hiányára tekintettel.

[6] A felperesek a 2023. április 13. napján postára adott levelükben a cikk kapcsán helyreigazítási kérelemmel fordultak az alpereshez, amelynek az nem tett eleget.

A felperes keresete és az alperes védekezése

[7] A felperések keresetükben az alperest a következő a következő helyreigazító közlemény közzétételére kérték kötelezni:

„A (web oldal neve) honlapon 2023. március 14. napján 09.14 perckor »(perben nem álló személy 2) után újabb fontos köztisztviselő neve bukkant fel (perben nem álló személy 3) naplójában« címen tettünk közzé egy cikket, melyben az alábbi téves információk kerültek közlésre.

- A cikkben valótlanul állítottuk, hogy »arra sem kaptak választ az alkotmánybírótól, hogy a találkozóhoz volt-e köze ahhoz, hogy (perben nem álló személy 1) fia, (II.rendű felperes) is önálló bírósági végrehajtó lett.«

Ezzel szemben a valóság az, hogy dr. (perben nem álló személy 1) egyértelmű választ adott email üzenetében a találkozó tartalmára vonatkozóan: »(perben nem álló személy 3) a (szervezet neve) elnökeként képviselte a végrehajtói kart a jogász hivatásrendek részére rendezett számos szakmai rendezvényen, konferencián is, ahol többször én is jelen voltam, és több alkalommal találkoztam vele.

Azonban határozottan visszautasítok minden olyan feltételezést, amely azt látszatot kelti vagy keltheti, hogy a folyamatban lévő büntető ügygel kapcsolatban bármiféle érintettségem merülhetne fel.«

- Állításunk, mely szerint »Vele a naplóbejegyzések alapján korábban szintén a (étterem neve)-ben találkozott (perben nem álló személy 3), neve a nyomozati iratokban is előkerült, végrehajtói irodájának adatait lekérték a nyomozók a cégbázisból, de (II.rendű felperes)-t még csak tanúként sem hallgatták meg, holott más végrehajtókat később meg is vádoltak. A nyomozati feljegyzések szerint az alkotmánybíró fia „láthatóan kiváló kapcsolatot ápol” (perben nem álló személy 3)-mal.« azt a látszatot keltheti az olvasók felé, hogy mivel a gyanúsítottakhoz hasonlóan dr. (II.rendű felperes) végrehajtói irodájának cégkivonatát is lekérte a cégjegyzékből a nyomozó hatóság, ő is bűncselekményt követett el, továbbá azt sugallhatja az olvasók felé, hogy a nyomozati szakban akár hivatalos személyek is befolyásolva lehettek annak érdekében, hogy a (felperések) ne kerüljenek vizsgálat alá.

- A valóság ezzel szemben az, hogy a nyomozás során (II.rendű felperes)ot még csak tanúként sem hallgatták meg, továbbá nem gyanúsították bűncselekmény elkövetésével. Rögzíteni kívánjuk, hogy egy köztestület tagjának találkozása, a jó viszony ápolása a (szervezet neve) mindenkor elnökével nem valósít meg bűncselekményt. A nyomozati feljegyzésből idézett sor azonban olyan kontextusban került feltüntetésre a cikkben, amely azt a látszatot kelti, hogy (II.rendű felperes) azért lett végrehajtó, mert jó viszonyban van (perben nem álló személy 3)-mal.

- Valótlanul állítottuk, hogy »az alkotmánybíró másik gyermeke, 2018 óta szintén végrehajtóként tevékenykedik. (I.rendű felperes) egy évig ugyanabban az ingatlanban bérelt végrehajtó irodát, mint ahol (perben nem álló személy 4) képviselői irodája volt. Az épület pedig, ahol az irodák voltak, (perben nem álló személy 4) fia cégének tulajdona.«

- A valóság ezzel szemben az, hogy 2018. augusztusában, mikor (I.rendű felperes) az ingatlanra irodája működtetésének céljából bérleti szerződést kötött, a (cég neve)-nek (perben nem álló személy 5) még sem tagja, sem ügyvezetője nem volt, így valós befolyással nem bírhatott a kft.-ben. (I.rendű felperes) egyebekben (perben nem álló személy 5)t nem is ismeri, vele sohasem találkozott.

- Valótlanul keltettük azt a látszatot - egy tisztázatlan eredetű feljegyzésre alapozva -, hogy a (felperesek) olyan dolgokról tudhattak, olyan információkat oszthattak meg velük a (szervezet neve) vonatkozásában, amelyek nem voltak nyilvánosak: »A lap nyomozati anyagokra hivatkozva megjegyzi: (I.rendű felperes) szoros barátságban van (perben nem álló személy 3) szintén megvádolt feleségével, akivel együtt végeztek a (egyetem neve) Egyetemen, és „sülve-főve” együtt voltak a végrehajtói kar rendezvényein, így az (város neve)-i végrehajtó közvetlenül értesülhetett a kar ügyeiről.«

- A valóság ezzel szemben az, hogy – bár az említett személyek tényleg jó baráti viszonyt ápoltak – a (felperesek)nek semmilyen rálátása nem volt, sem ezen barátságból, sem más kapcsolatból kifolyólag a (szervezet neve) ügyeire.

A valótlan tényállításokért (I.rendű felperes) és dr. (II.rendű felperes) szíves elnézését kérjük.”

[8] Érvényesíteni kívánt jogként a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (a továbbiakban: Smtv.) 12. § (1) bekezdését jelölték meg. Állították, a cikk valós tényeket hamis színben tüntet fel, és azt sejteti, illetve az a következtetés vonható le az olvasó által, hogy a felperesek bűncselekményeket, de legalábbis jóerkölcsbe vagy etikátlan cselekményeket követtek el, amelyhez édesanyjuk is segítséget nyújtott. Álláspontjuk szerint a nyomozati iratokra az alperes nem hivatkozhat, mivel azok titkos adatszerzés során keletkeztek, és azok valósága nem is bizonyított. Hivatkoztak arra, végrehajtói tevékenységük ellenére nem minősülnek közszereplőnek.

[9] Az alperes ellenkérelmében elsődlegesen az eljárás megszüntetését kérte, mivel érvelése szerint a (web oldal neve) internetes oldal (város 3 neve) hivatalos honlapja, amely nem felel meg a sajtótermék Smtv. 1. § (6) bekezdésében szabályozott fogalmi elemeinek. Az önkormányzat (Polgármesteri Hivatal) hivatalos honlapjaként ugyanis az üzletszerűség, a rendszeres nyereség elérése nem jöhet szóba. Ezért perbeli jogképessége hiányában a Pp. 176. § (1) bekezdése e) pontja és a Pp. 240. § (1) bekezdés a) pontja alapján az eljárás megszüntetésének van helye.

[10] Érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Előadta, (perben nem álló személy 3) és (perben nem álló személy 4) ellen folyamatban levő büntetőeljárás olyan jelentős ügynek számít, amely kapcsán nem csak a vádiratban foglaltak, hanem az abból

valamilyen oknál fogva kimaradtak is közérdeklődésre tartanak számot, amelyről az Smtv. 10. §-a alapján a sajtónak kötelessége beszámolni. Az ügy alapjogi vetületét abban látta megállapíthatónak, hogy a felperesek édesanyja, mint alkotmánybíró közérdeklődésre számot tartó eseményben érintett a nyomozati anyagok alapján. Vitatta, hogy a felperesek által sérelmezett cikk valótlan tényállításokat tartalmaz és valós tényeket hamis színben tüntet fel. A cikk nem tartalmazza a keresetben megjelölt következtetéseket, mindössze azokat a tényeket ismerteti, amelyeket a nyomozó hatóság megállapított. A kereset pedig a felperesek sugalmazásra utalnak, amely azonban nem lehet sajtó-helyreigazítás tárgya. Utalt arra, – egyebek mellett – a véleménynyilvánítás önmagában nem lehet sajtó-helyreigazítás alapja, és annak nincs helye akkor sem, ha a sajtószerv valamely büntetőeljárás jogerős befejezése előtt a valóságnak megfelelő tájékoztatta olvasóit a vádirat tartalmáról, a nyilvános tárgyalásról vagy a nem jogerős büntető bírósági ítéletről. Kitért továbbá arra, az elnézésérés meghaladja a sajtóper kereteit, az a személyiségi jogi perben érvényesíthető jogkövetkezmény.

Az elsőfokú ítélet

[11] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 15 napon belül a (web oldal neve) című internetes híroldal címlapján jól látható helyen, saját költségén tegye közzé az alábbi helyreigazító közleményt:

HELYREIGAZÍTÁS:

„A 2023. március 14. napján megjelent „(perben nem álló személy 2) után újabb fontos köztisztviselő neve bukkant fel (perben nem álló személy 3) naplójában” című cikkünkben azt a valós tény, hogy dr. (II.rendű felperes) és (I.rendű felperes) önálló bírósági végrehajtók és dr. (perben nem álló személy 1) gyermekei, dr. (perben nem álló személy 1) a (étterem neve)-ben találkozott (perben nem álló személy 3)al, dr. (II.rendű felperes)ot tanúként nem hallgatták meg a végrehajtókat érintő nyomozás során, dr. (II.rendű felperes) jó kapcsolatot ápolt (perben nem álló személy 3)-mal, (I.rendű felperes) irodája ugyanabban az épületben van, mint (perben nem álló személy 4) képviselői irodája, ez az épület (perben nem álló személy 4) fia cégének tulajdona, (I.rendű felperes) jó baráti kapcsolatot ápolt (perben nem álló személy 3) feleségével, együtt végeztek a (egyetem neve) Egyetemen abban a hamis színben tüntettük fel, mintha (I.rendű felperes) és dr. (II.rendű felperes) is érintett lenne (perben nem álló személy 3) és társai ellen folyamatban levő büntetőeljárás tárgyát képező cselekményekhez.”

[12] Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte továbbá az alperes kiadójaként a (alperesi kiadó neve)-t, hogy fizessen meg a felpereseknek, mint egyetemleges jogosultaknak 200 000 forint + áfa perköltséget és az államnak 36 000 forint eljárási illetéket.

[13] Elsőként az alperes eljárás megszüntetése iránti kérelmét vizsgálva rámutatott, a médiatartalom típusa dönti el, hogy kitől kérhető a helyreigazítás és kivel szemben kell a pert kezdeményezni. Napilap, időszakilap, internetes újság, hírportál esetében a sajtótermék szerkesztőségétől, míg egyéb médiatartalom esetén a médiaszolgáltatótól kell kérni a

helyreigazító közleményt, és annak eredménytelensége esetén ezekkel szemben kell a keresetlevelet benyújtani. Megállapította, a felperesek a pert megelőzően a helyreigazítás iránti kérelmüket a (web oldal neve) Szerkesztőségének címezték, amellyel szemben pontosított keresetüket előterjesztették, így a kérelem megfelel az Smtv. 1. § 6. és 7. pontjának, valamint a Pp. 495. § (1) bekezdésének és 496. § (1) bekezdésének. Nem fogadta el az alperesnek azt a hivatkozását, miszerint vele szemben a Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság általi nyilvántartásba vétel hiányában nem kezdeményezhető sajtó-helyreigazítási per, mivel a médiaszolgáltatásokról és a tömegkommunikációról szóló 2010. évi CLXXXV. törvény (a továbbiakban: Mttv.) 41. § (2) bekezdése értelmében sajtótermékek esetében a nyilvántartásba vétele nem képezi feltételét a kiadás megkezdésének.

[14] A sérelmezett közlés megítélését illetően kifejtette, a felperesek által sérelmezett cikk megjelenésének időpontjában már zajlott az országosan nagy közérdeklődésre számot tartó, a végrehajtókat érintő büntetőeljárás, amelyet a sajtó nagy érdeklődéssel kísért és kísér jelenleg is. A cikk címe már önmagában ráirányítja az olvasó figyelmét a tartalomra. A cikk első mondata tényként tartalmazza, hogy a II. rendű felperes egy alkotmánybíró fia, akivel a büntetőeljárás I. rendű vádlottja találkozott, amely ugyancsak tény. Ügyszintén nem vitatott tény, hogy a II. rendű felperes végrehajtói irodájának adatait az adatbázisból a nyomozati eljárás során lekérték, mint ahogyan az sem, hogy nem hallgatták meg a II. rendű felperest tanúként a nagy közérdeklődésre számot tartó büntetőeljárás nyomozati szakában. A II. rendű felperes és (perben nem álló személy 3) kapcsolatának minősítésével azonban megállapíthatónak találta, hogy a közlés azt a hamis tartalmat adja a valós tényeknek, miszerint a II. rendű felperes érintett a korrupciós ügyben.

[15] Az I. rendű felperesre vonatkozó közlés kapcsán ténynek tekintette, hogy ugyanabban az ingatlanban bérelt irodát, ahol (perben nem álló személy 4) irodája volt, az irodát a (cég neve)-től bérelte, amelyhez (perben nem álló személy 5), a büntetőeljárás egyik szereplőjének gyermeke kötődik. Nem vitatott ténynek tekintette továbbá, hogy az I. rendű felperes jó barátságot ápolt (perben nem álló személy 3) feleségével és ugyanazon az egyetemen végeztek. Ugyanakkor a valós tényeket hamis színben feltüntető, az I. rendű felperes érintettségét feltételező megfogalmazásnak tartotta a cikknek azt a tényállítását, hogy sülve-főve együtt voltak a végrehajtói kar rendezvényein és az I. rendű felperes közvetlenül értesülhetett a kar ügyeiről. Mindezek alapján arra a következtetésre jutott, a cikk a felperesekhez kapcsolódó valós tényeket akként csoportosította, olyan szövegkörnyezetbe helyezte el és olyan tényekkel egészítette ki, amelyek miatt a valós tényeket abban a hamis színben tüntette fel, hogy a felpereseknek is köze van a nagy sajtóérdeklődéssel járó és a közvéleményt is foglalkoztató büntető üggyhez, de a nyomozati eljárásban felmerült adatok ellenére valamilyen okból ők már nem szereplői a bíróság előtt zajló eljárásnak.

[16] Nem fogadta el az alperesnek azt a védekezését, miszerint az Smtv. 10. §-a alapján lehetősége volt a nyomozati eljárásban felmerült, de a vádirat tartalmává nem tett tények ismertetésére. Nem tekinthető ugyanis a sajtószabadság személyiségi jogsérelemmel nem járó gyakorlásának, ha egy, az alperes által nem bizonyított nyomozati adatok alapján közölnek olyan tényeket valakiről, amely lehetőséget ad olyan tényre való következtetésre, miszerint közük van a folyamatban lévő korrupciós eljáráshoz. Mindemelllett az alperes által közzétett cikk nem a büntetőeljárás jogerős befejezése előtti tájékoztatás, miután a felperesek ellen büntetőeljárás nem folyik.

[17] A helyreigazító közlemény szövegét a kereseti kérelemtől eltérően határozta meg, mivel a kifogásolt mondatokhoz kapcsolt, közzétenni kért szöveg a felperesek saját szubjektív álláspontját tartalmazza, amely a helyreigazítás szükséges mértékét meghaladja. Az elnézés kérés pedig a személyiségi jogok megsértésének a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:51. § (1) bekezdés c) pontjában szabályozott jogkövetkezménye.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[18] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezését és az eljárás megszüntetését, másodlagosan megváltoztatását és a kereset elutasítását, harmadlagosan hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Negyedlegesen – az ügy érdemére vonatkozó fellebbezésének megalapozottsága hiányában – az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását és a perköltség fizetésre kötelező rendelkezés mellőzését kérte.

[19] Változatlanul fenntartotta az eljárás megszüntetése iránti kérelme kapcsán az ellenkérelmében előadott azon álláspontját, amely szerint az Smtv. 1. § 6. pontja alapján nem minősül sajtóterméknek. Hozzátette, az impresszumban feltüntetett (alperesi kiadó neve) esetében sem teljesülnek e jogszabályi követelmények, figyelemmel a cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásra szóló 2006. évi V. törvény 9/F. § (1) és (2) bekezdésében foglaltakra. Hivatkozott továbbá arra, az elsőfokú bíróság a Pp. 346. § (4) és (5) bekezdése szerinti indokolási kötelezettségét is megsértette, mivel nem adott magyarázatot arra, miért tekintette sajtóterméknek a (web oldal neve) internetes oldalt, amely (város 3 neve) hivatalos honlapja és amelyet nem gazdasági szolgáltatásként nyújtanak.

[20] Érvelése szerint a felperesek által sérelmezett közlések véleménynyilvánításnak minősülnek, és a sajtó-helyreigazítás feltételeit a sérelmezett közlések esetében külön kellett volna vizsgálni. Kiemelte, a kereset olyan következtetéseket tulajdonít a cikkben megfogalmazott állításoknak, amelyek a cikkben nem szerepelnek, még sugalmazás vagy utalás szintjén sem. Megítélése szerint a perköltség összege, illetve annak a peres felek közötti megosztása nem felel meg a Pp. 83. § (2) bekezdésében foglaltaknak. Egyebekben megismételte az ellenkérelmében előterjesztetteket.

[21] A felperesek fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult. Az alperes eljárás megszüntetése iránti kérelme kapcsán hangsúlyozták, a gazdasági társaság nonprofit jellege nem annak tevékenységére, hanem a tagok társaságon belüli jogállására vonatkozik, és a (web oldal neve) honlap – csatolva az arról készült felvételeket – túlnyomó részt politikai témával foglalkozik, célja egyértelműen az, hogy a cikkekből adódó extra nézettségéből nyereséget is szerezzen az oldalon található reklámokból.

[22] Az ügy érdemét illetően utaltak arra, az alperes a teljes cikket véleménynyilvánításnak tartotta fellebbezésében, azonban ez olyan új tényre hivatkozás, amelyre nincs lehetőség a Pp. 373. § (2) bekezdése alapján. Az elsőfokú eljárásban ugyanis az alperes csak a cikk egyik mondatát illetően állította, hogy az véleménynyilvánítás.

Álláspontjuk szerint a cikk egésze alkalmas annak kifejezésére, hogy a felperesek érintettek a folyamatban lévő, nagy média érdeklődéssel járó büntetőügyben. Az alperes pedig a cikkben nem nyilvánított véleményt, hanem tényeket helyezett egymás után. Megítélésük szerint az alperes már a címmel olyan szövegkörnyezetet teremt, amelyben az olvasó gyanakvóan, személyi összefonódásokat és korrupciógyanús cselekményeket keresve fogja elolvasni a cikket. Emellett a cikk azt a látszatot kelti, hogy a felpereseket a kapcsolataik miatt nevezték ki végrehajtónak, de ennek ellenére elmaradt a büntetőjogi felelősségre vonásuk. Kitértek arra, a közléseket az alperes fellebbezési álláspontjával szemben nem külön-külön kellett vizsgálni, hanem egységesen, figyelemmel a PK 12. számú állásfoglalásban foglaltakra. Hivatkoztak arra, nem közszereplők, és a cikk nem a büntetőeljárás jogerős befejezése előtti tájékoztatás, mivel a felperesekkel szemben nincs folyamatban büntetőeljárás. Amennyiben a tájékoztatásra esetlegesen lehetőség lenne, az alperesnek bizonyítania kell, hogy a nyomozati cselekmények valóban megtörténtek.

Az ítéltábla döntésének indokai

[23] A fellebbezés érdemben alaptalan.

[24] A Pp. 370. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét az erre irányuló fellebbezési kérelemre, csatlakozó fellebbezésre, ellenkérelemre, azok korlátai között gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a fellebbezés 371. § (1) bekezdésében megjelölt tartalmi követelményei körében előadottak. E jogszabályi rendelkezésből következik, hogy korlátot nemcsak az képez, hogy a fellebbező fél milyen tartalmú másodfokú döntést kér, hanem az is, hogy ezt milyen indokkal teszi, melyik eljárási vagy anyagi jogszabály megsértésére hivatkozik

[25] Ennek megfelelően a felülbírálat keretében – figyelemmel a fellebbezés indokaira – az ítéltábla vizsgálta egyrészt a Pp. 369. § (1) bekezdése szerinti jogkörben eljárva, hogy sértett-e eljárási szabályt az elsőfokú bíróság az eljárás megszüntetésének mellőzésével, valamint az indokolás és a perköltségről való rendelkezés kapcsán, másrészt a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontja szerinti jogkörében azt, hogy helyesen jutott-e az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy az alperes helyreigazító közlemény közzétételére köteles.

[26] Elsőként az ítéltábla a Pp. 369. § (1) bekezdése szerinti felülbírálati jogkörében eljárva vizsgálta, vétett-e eljárási szabálysértést az elsőfokú bíróság az alperes perbeli jogképességének megítélése során, és ezért az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének, továbbá az eljárás megszüntetésének (Pp. 379. §) feltételei fennállnak-e.

[27] A Pp. 33. §-a határozza meg, hogy mely személy rendelkezik perbeli jogképességgel, azaz a perben ki lehet fél. A perbeli jogképesség az a képesség, amely lehetővé teszi, hogy az eljárás alanya perbeli jogok és kötelezettségek alanya legyen, azaz azt, hogy a részvételével létrejőjenek a megfelelő eljárásjogi jogviszonyok. E jogszabályi rendelkezés értelmében a perben fél az lehet, akit a polgári jog szabályai szerint jogok illethetnek és kötelezettségek terhelhetnek. A polgári jog szabályai szerint a jogképesek körébe az ember és a jogi személyek tartoznak [Ptk. 2:1. § 3:1. § (1) bekezdés]. A perbeli jogképesség körét ugyanakkor a Pp. maga is kibővíti az anyagi jogi jogképességhez

viszonyítva, amikor egyes különleges perekben speciális perbeli jogképességi szabályokat ír elő. Sajtó-helyreigazítás iránt indított perben így a Pp. 496. § (2) bekezdése értelmében a sajtószerv félként járhat el akkor is, ha egyébként nincs perbeli jogképessége. Ez a rendelkezés a Pp. 495. § (1) bekezdése szerinti sajtószervek közül a jogi személyiséggel nem rendelkező sajtótermék szerkesztőségére irányadó, mivel a médiaszolgáltató és a hírügynökség jogi személy.

[28] Jelen esetben nem volt vitatott a perben, hogy az alperesként megjelölt (web oldal neve) Szerkesztősége nem jogi személy, ezért a perbeli jogképességének megítélésekor azt kellett vizsgálni, hogy sajtótermék szerkesztőségének minősül-e az alperes.

[29] Az Smtv. 1. § 6. pontjának fogalom meghatározása szerint sajtótermék a napilap és más időszaki lap egyes számai, valamint az internetes újság vagy hírportál, amelyet gazdasági szolgáltatásként nyújtanak, amelynek tartalmaért valamely természetes vagy jogi személy szerkesztői felelősséget visel, és amelynek elsődleges célja szövegből, illetve képekből álló tartalmaknak nyilvánosságához való eljuttatása tájékoztatás, szórakoztatás vagy oktatás céljából, nyomtatott formátumban vagy valamely elektronikus hírközlő hálózaton keresztül. A szerkesztői felelősség a médiatartalom kiválasztása és összeállítása során megvalósuló tényleges ellenőrzésért való felelősséget jelenti, és nem eredményez szükségszerűen jogi felelősséget a sajtótermék tekintetében. Gazdasági szolgáltatás az önálló, az üzletszerűen – rendszeresen, nyereség elérése érdekében, gazdasági kockázatvállalás mellett – végzett szolgáltatás.

[30] Az alperes mind az elsőfokú eljárásban, mind a fellebbezésében vitatta, hogy megfelel az Smtv.-ben meghatározott követelményeknek. Az elsőfokú eljárásban írásbeli ellenkérelméhez becsatolta ugyanakkor a Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság által vezetett nyilvántartásból sajtótermékek listájának arra vonatkozó részét, amely szerint a www.(web oldal neve) internetes elérhetőségű hírportál sajtótermékként van nyilvántartásba véve. Kétségtelen, az Mttv. 41. § (2) bekezdése alapján a nyilvántartásba vétel nem feltétele e szolgáltatás, illetve tevékenység megkezdésének, azonban az e törvény hatálya alá tartozó, Magyarország területén letelepedett médiaszolgáltató által nyújtott lekérhető médiaszolgáltatást, kiegészítő mediaszolgáltatást és a Magyarország területén letelepedett kiadó által kiadott sajtóterméket – a szolgáltatás, illetve a tevékenység megkezdését követő hatvan napon belül – nyilvántartásba vétel céljából be kell jelenteni a Nemzeti Média- és Hírközlési Hatósághoz. E hatóság nyilvántartásba vételi eljárása az Mttv. 46. §-a szerint formális, a bejegyzés során a bejelentésben megadott adatok hiánytalanságát, illetve a 46. § (3) bekezdése szerinti összeférhetetlenség fennállását ellenőrzi. A bejelentett adatok valóságát, jogi minősítését nem ellenőrzi. A nyilvántartásba vétel visszavonására, a nyilvántartásból való törlésre is csak formai, illetve a piaci szereplőket védő ok miatt kerülhet sor [Mttv. 46. § (5) és (6) bekezdés]. Az Alkotmánybíróság ugyanakkor a 165/2011. (XII.20.) AB határozatában rámutatott, a nyilvántartás ténye egyértelművé teszi a sajtótermék kiadójának, alapítójának kilétét, a sajtótermékért felelős személyt, megkönnyítve a sajtópiaci szereplők egymás közötti, valamint a sajtótermék és magánszemélyek közötti jogviták rendezését. Ezért amennyiben a sajtótermékként való nyilvántartásba vétel megtörténik, sajtó-helyreigazítási perben az ekként megjelölt alperesnek kell azt bizonyítania a bejelentésével szemben, hogy az általa szerkesztett hírportál nem felel meg a sajtótermék Smtv. 1. § 6. pontjában meghatározott követelményeinek. Az alperesnek a bejelentésétől eltérő állítását azonban önmagában nem támasztja alá az, hogy a kiadója a (hivatal neve). Az alperes a perben csupán állította, de nem bizonyította, hogy a honlap – annak tartalma (rovatcímek)

alapján – (város 3 neve) közszolgálati honlapja, a szolgáltatás gazdaságilag nem különül el az önkormányzat gazdasági tevékenységétől. Az impresszumban feltüntetett (alperesi kiadó neve) pedig önálló jogi személy, amely esetében a nonprofit jelleg – az alperes fellebbezési érvelésétől eltérően – a Ctv. 9/F. § (2) bekezdése értelmében nem azt jelenti, hogy nyereséget nem érhet el, hanem azt, hogy a nyereség a tagok között nem osztható fel.

[31] A felperesek a fellebbezési ellenkérelmükhöz csatolták a (web oldal neve) a hírportálról készült felvételt, azonban ez a másodfokú eljárásban nem volt figyelembe vehető, mivel a Pp. 498. § (1) bekezdésének utolsó mondata alapján a sajtó-helyreigazítási perben utólagos bizonyításnak nincs helye. Köztudomású tény ugyanakkor, hogy a (város 3 neve) hivatalos oldala a (internetes cím neve) internetes címen érhető el.

[32] Mindezek alapján a sajtótermékként való nyilvántartásba vétellel szemben nem volt megállapítható a perben, hogy a (web oldal neve) hírportál nem minősül sajtóterméknek. Következésképpen annak szerkesztősége, mint sajtószerv a sajtó-helyreigazítási perben félként eljárhat, ezért a Pp. 176. § (1) bekezdés e) pontjában szabályozott visszautasítási ok nem alkalmazható, így a Pp. 240. § (1) bekezdés a) pontja és 379. §-a alapján az eljárás megszüntetésének nem volt helye.

[33] Az ítéletábra a továbbiakban a Pp. 369. § (1) bekezdése szerinti felülbírálati jogkörében eljárva vizsgálta, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 346. § (4) és (5) bekezdésében írt indokolási kötelezettségét megsértette-e.

[34] A Pp. 346. § (1) bekezdése alapján az ítélet részét képezi az indokolás is. A Pp. 346. § (4) bekezdése úgy rendelkezik, hogy az indokolás tartalmazza egyebek mellett a bíróság által megállapított tényeket és jogi indokolást, amely ugyanezen szakasz (5) bekezdése szerint tartalmazza a végzés alapjául szolgáló jogszabályokat és szükség esetén azok értelmezését, a megállapított tényekre vonatkozó bizonyítékokat azokkal a körülményekkel együtt, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, a tények megállapításának egyéb körülményeit, továbbá azokat az okokat, amelyek miatt a bíróság valamely tényállítást nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte.

A jogi indokolásának annyira kell részletesnek lennie, amennyiben az a döntéshez igazodik, ugyanakkor szorosan a megállapított tényállásra kell épülnie. Mivel az ítélet törvényességét a jogszabályok helyes alkalmazása biztosítja, az indokolás lényegi eleme az alkalmazott jogszabályokra való hivatkozás, amelynek mind a jogvita szempontjából lényeges anyagi, mind pedig az irányadónak vett eljárási szabályokra ki kell terjednie. Ha az alkalmazandó jogszabály vitás, a bíróságnak azt is ki kell fejtenie, miért éppen a megjelölt jogszabály alapján hozta meg határozatát. Indokolnia kell tehát a felektől eltérő jogi álláspontját. Ez azonban nem jelenti, hogy minden, a felek által felvetett kérdésre, jogi megoldásra ki kellene térnie, a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolásának kötelezettségét, különösen nem a szubjektív elvárásaikat is kielégítő mélységű érvrendszer bemutatását. A követelmény az, hogy a döntéshez mérten szükséges körben indokolja meg jogi szempontból is ítéletét oly módon, hogy az a felek számára logikailag, a döntéshez vezető jogi lépéseket illetően érthető, meggyőző legyen. Így biztosítja az indokolás a döntés

megalapozottságát [Kúria Pfv.III.21.618/2019/5. szám, Kúria Pfv.VI.20.236/2021/6. szám, Kúria Pf.V.21.374/2021/5. szám, 7/2013. (III.1.) AB határozat].

[35] Jelen esetben az elsőfokú bíróság – az alperes fellebbezésbeli állításával ellentétben – indokát adta annak, hogy mi alapján mellőzte az eljárás megszüntetését (elsőfokú ítélet [15] – [23] bekezdései). Az elsőfokú bíróság tehát a szükséges körben és mértékben mindenben eleget tett indokolási kötelezettségének. Az, hogy az alperes az indokokat nem tartja kielégítőnek, elegendőnek vagy meggyőzőnek, nem jelenti a Pp. 346. § (5) bekezdésének megsértését, a jogi indokolás helytállósága az ügy érdemére tartozó kérdés. Ezért az ítélet indokolásának nem volt olyan hiányossága, amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését eredményezte volna.

[36] Ezt követően az ítéltábla a Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontja szerinti felülbírálati jogkörében eljárva vizsgálta az elsőfokú ítélet anyagi jognak való megfelelőségét.

[37] A már kifejtettek szerint a (web oldal neve) hírportál sajtóterméknek minősül, így vele szemben érvényesíthető volt a Pp. 496. § (1) bekezdésére figyelemmel sajtóhelyreigazítási igény.

[38] Az Smtv. 12. § (1) bekezdése értelmében, ha valakiről bármely médiatartalomban valótlan tényt állítanak, híresztelnek vagy vele kapcsolatban való tényeket hamis színben tüntetnek fel, követelheti olyan helyreigazító közlemény közzétételét, amelyből kitűnik, hogy a közlés mely tényállításai valótlan, illetve megalapozatlan, mely tényeket tüntet fel hamis színben és ehhez képest melyek a való tények. Ezzel összhangban mondja ki a Pp. 495. § (1) bekezdése, hogy az Smtv. szerinti helyreigazító közlemény közzétételét az érintett személy vagy szervezet kérheti.

[39] Az Alaptörvény IX. cikk (2) bekezdése biztosítja a sajtószabadságot, annak határát is megjelölve a IX. cikk (4) bekezdésében. Ezért a bíróságoknak az ítélkezési tevékenységük során az Smtv. 12. § (1) bekezdését az Alaptörvénnyel összhangban kell értelmezniük (pl. 7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [33]; 28/2013. (X. 9.) AB határozat, Indokolás [29]; 3/2015. (II. 2.) AB határozat, Indokolás [17], 3485/2022. (XII.20.) AB határozat, Indokolás [37]).

[40] Az Alkotmánybíróság több határozatában is megállapította azokat a szempontokat, amelyeket a véleménynyilvánítás szabadsága és a sajtószabadsághoz való joggal összefüggő kapcsolat körében értékelni és mérlegelni kell. Az Alkotmánybíróság arra is rámutatott, hogy a „sajtószabadság – amely felöleli valamennyi médiatípus szabadságát – a szólásszabadság intézménye. A sajtó ugyanis – tevékenységének egyre összetettebb és szerte ágazóbb jellege mellett is – mindenekelőtt a véleménynyilvánításnak, a véleményformálásnak és a véleményalkotáshoz nélkülözhetetlen információszerzésnek az eszköze (3466/2020.(XII.22.) AB határozat, Indokolás [34]).

[41] Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint a szólásszabadságnak részei a tényállást tartalmazó megnyilvánulások is, mert valamely tény közlése is kifejezhet személyes véleményt, továbbá tényközlések nélkül a véleményformálás ellehetetlenülne

(3145/2018. (V. 7.) AB határozat, Indokolás [53], Abh.2, Indokolás [34], 7/2014. (III. 7.) AB határozat, Indokolás [49]).

[42] Az Alkotmánybíróság által a sajtószabadság érvényesülése tárgyában kialakított joggyakorlat szerint – ellentétben az alperes fellebbezési érvelésével – egy sajtócikkben közölt információkat mindig a maguk összességében és összefüggéseikkel együtt kell értékelni, a lényegtelen tévedések, pontatlanságok azonban nem alapozhatnak meg jogsértést (8/2018. (VII. 5.) AB határozat, Indokolás [28]).

[43] A Kúria – az Alkotmánybíróság határozatain alapuló – precedens határozataival megerősített PK 12. számú állásfoglalása szerint a sajtóközleményt a maga egészében kell vizsgálni. A kifogásolt közléseket, kifejezéseket nem formális megjelenésük, hanem valóságos tartalmuk szerint kell figyelembe venni, a sajtóközlemény egymással összetartozó részeit összefüggésükben kell értékelni, és az értékelésnél tekintettel kell lenni a társadalmilag kialakult közfelfogásra is (Kúria Pfv.IV.20.685/2021/4., Pfv.IV.20.619/2021/4., Pfv.IV.21.483/2021/5., Pfv.IV.20.090/2023/4., Pfv.IV.20.050/2023/5. számú határozatai).

[44] Lényeges továbbá, hogy amennyiben az állapítható meg, a közlés a közügyek szabad vitatását érinti, úgy a közlés automatikusan a véleménynyilvánítási szabadság nyújtotta magasabb szintű oltalmat élvezi (13/2014. (IV.18.) AB határozat, Indokolás [39]). Az Alkotmánybíróság egy másik határozatának indokolásában elvi jelentőséggel rögzíti, hogy a szólásszabadság különleges védelmet követel akkor, amikor a közügyeket és a közhatalom gyakorlását, a közfeladatot ellátó közeletben szerepet vállaló személyek tevékenységét érinti. A közügyek megvitatása körében elhangzó véleménynyilvánítás és a rá vonatkozó védelem fókuszában elsődlegesen nem a szólással érintett személyek státusza áll, hanem az, hogy a megszólaló valamely társadalmi, politikai kérdésben fejtette ki nézeteit (7/2014. (III. 7.) AB határozat, Indokolás [47]). Ha széles közérdeklődésre számot tartó ügyről van szó, a tájékoztatás lehetőségei az átlagosnál tágabbak a sajtó számára is (Kúria Pfv.IV.21.271/2017/6. szám).

[45] A felperesek azonban nem közszereplők, ezt az alperes sem az elsőfokú eljárásban, sem a fellebbezésében nem állította. Az pedig, hogy a felperesek édesanyja alkotmánybíró, és felmerült a neve egy büntetőeljárás nyomozati anyagában, nem ad alapot arra, hogy a gyermekeit érintő közlés is közügy tárgyát képezze. Tény, a sérelmezett cikk közzététele idején már zajlott a (szervezet neve) korábbi elnökével és egyes végrehajtókkal szemben a büntetőeljárás, amellyel a sajtó széles körben foglalkozott. A büntetőeljárásban azonban ebben az időben már a vádemelés megtörtént, az eljárás bíróság előtt folytatódott, amely eljárásban a felperesek nem vádlottak, és korábban sem voltak gyanúsítottak. Ezért a sajtó számára az átlagosnál tágabb tájékoztatás lehetősége kizárólag a vádlottként résztvevő személyeket illetően áll fenn. A felpereseket érintő közlés ezáltal nem tartozik a közügyek megvitatása körébe, a felpereseknek nincs fokozott türési kötelezettségük azzal összefüggésben. Emiatt jelen ügyben nem irányadóak a Kúria – az alperes fellebbezésében megjelölt – Pfv.IV.21.056/2019/3. számú és Pfv.IV.20.502/2021/5. számú ítéleteiben a közügyeket érintő közlésre vonatkozóan kifejtettek.

[46] A felperesek által sérelmezett cikk esetében az elsőfokú bíróság valótlan tényállítás miatt nem kötelezte helyreigazításra az alperest, míg a valós tényeknek abban a

hamis színben való feltüntetését találta megállapíthatónak, miszerint a felperesek érintettek a büntetőeljárás tárgyát képező cselekményekben. A felperesek az elsőfokú ítélettel szemben nem terjesztettek elő fellebbezést, ezért az alperes fellebbezése kapcsán a másodfokú eljárásban kizárólag azt kellett vizsgálni, hogy a sérelmezett cikk a valós tényeket ilyen tartalmú hamis színben tüntette-e fel.

[47] A való tények sajátos csoportosítása, egymás mellé helyezése megvalósíthatja a való tények hamis színben történő feltüntetését, ami helyreigazítás elrendelésére adhat alapot (Kúria Pfv.IV.20.323/2019/5.). Való tények egyoldalú, megtévesztésre alkalmas vagy önkényes módon való csoportosítása, egymás mellé helyezése akkor valósítja meg azok hamis színben történő feltüntetését, ha ezzel megváltozik a tartalmuk (Kúria Pfv.IV.21.440/2021/4. Pfv.IV.20.448/2023/3.). Ennek megítélése során az ítélkezési gyakorlatban alkalmazott zsinórmérték nem a felperes esetleges sértettség érzése, hanem azt kell vizsgálni, hogy az átlagos olvasó számára a cikk, a szövegösszefüggéseit is figyelembe véve milyen tartalmat hordoz (Kúria Pfv.IV.20.925/2022/5.).

[48] Jelen esetben a sérelmezett cikk nem tartalmaz olyan állítást, hogy a felperesek végrehajtói kinevezése bűncselekményt megvalósító magatartással történt, kifejezetten ilyen következtetést sem von le a tényekből. Nem fejt ki továbbá olyan álláspontot sem, miszerint szükséges lett volna a felperesekkel szemben büntetőeljárás lefolytatása a végrehajtói kinevezésük körülményei miatt. A cikk – az elsőfokú bíróság által valósnak tekintett – tényeket sorol fel az I. rendű felperesnek a büntetőeljárásban vádlottként szereplő (perben nem álló személy 4)-hez és (perben nem álló személy 3)-hoz, míg a II. rendű felperesnek (perben nem álló személy 3)-hoz való kapcsolatát illetően. Ezt oly módon teszi, hogy a tényeket megelőzően közli, a felperesek édesanyjától nem kaptak választ arra, hogy a (perben nem álló személy 3)-mal való találkozájának volt-e köze a II. rendű felperes végrehajtói kinevezéséhez, majd utal arra, a II. rendű felperest még csak tanúként sem hallgatták meg a büntetőeljárásban, holott más végrehajtókat később megvádoltak. Ezzel a cikk a valós tényeket a felperesek végrehajtói kinevezéséhez köti, és így a szövegösszefüggéseit – a kapcsolat szorosságának hangsúlyozását – figyelembe véve azt a következtetést alakítja ki az olvasóban, hogy a felperesek végrehajtvá történő kinevezése – a büntetőeljárásban megvádolt más végrehajtókhoz hasonlóan – jogszerűtlenül, bűncselekményt megvalósító magatartással történt. A cikk tehát nem csupán sugalmaz, nem az olvasóra bízta a tényekhez kapcsolódó, a felperesekre nézve negatív következtetés levonását. Ezáltal a közlés tartalmilag más értelmet nyer, alkalmas a megtévesztésre, a hamis összkép keltésére.

[49] Ugyancsak alaptalanul hivatkozott az alperes fellebbezésében arra, hogy a valós tényeket a folyamatban lévő büntetőeljárásról történő tájékoztatásként közzétehetette. A PK 14. számú állásfoglalás szerint a sajtószerv jogosult beszámolni egy adott büntetőeljárás aktuális állásáról, a közlésnek ugyanakkor összhangban kell állnia az eljárás adott állásával és nem fejezhet ki előzetes ítéletmondást. E követelményeknek azonban a felperesekre vonatkozó közlés nem felel meg. Kétségtelen, a cikk nem állítja és nem is következik belőle, hogy a már bíróság szakban folyó büntetőeljárásban a felperesek vádlottak lennének. Nem jelöli meg ugyanakkor, hogy a nyomozati iratokban a – meg sem gyanúsított – felperesekre vonatkozó adatok milyen okból kerültek beszerzésre, mivel annak nem csupán az lehet az indoka, hogy a nyomozó hatóságban olyan gyanú merült volna fel a felpereseket illetően, amelyet szükséges lett volna vizsgálni. Ennek hiányában a közlés nem áll összhangban a büntetőeljárás állásával, és azt a látszatot kelti az objektív, külső szemlélő számára, hogy a felperesek illetően is

felmerült a bűncselekmény gyanúja. Mindezek alapján helyesen döntött az elsőfokú bíróság a helyreigazítás elrendeléséről.

[50] Az ítéltábla indokoltnak látta ugyanakkor az elsőfokú ítélet helyreigazításra kötelező rendelkezésének pontosítását a közzététel időtartama vonatkozásában. Az Smtv. 12. § (2) bekezdése internetes sajtótermék esetében akként rendelkezik, hogy a helyreigazító közleményt a közlemény sérelmezett részéhez hasonló módon kell közölni. A „hasonló módon” kitétel szempontjából annak van jelentősége, hogy milyen módon volt az internetes sajtótermékből megismerhető a kifogásolt eredeti közlés, és a helyreigazítás hasonló módon legyen megismerhető az internetes sajtótermék olvasói tábora számára. Ebbe a körbe tartozik az is, hogy a helyreigazító közleményt mennyi ideig kell közzétenni, amely meghatározása nélkül az ítélet nem is végrehajtható. Az elsőfokú bíróság a helyreigazító közleménynek a címdoldalon való közzétételét rendelte el, amely esetében a hasonló módnak 24 óra időtartam tekinthető, figyelemmel arra, hogy hírportál címdala nem állandó, azon egy cikk folyamatosan nem található meg.

[51] Az ügy érdemét követően az ítéltábla az elsőfokú perköltséggel szemben az alperes által előterjesztett fellebbezést vizsgálta.

[52] Az elsőfokú bíróság helyreigazító közlemény közzétételét kizárólag annak kapcsán rendelte el, hogy a sérelmezett cikk valós tényeket abban a hamis színben tüntetett fel, hogy a felperesek érintettek a (perben nem álló személy 3) és társai ellen folyamatban lévő büntetőeljárás tárgyát képező cselekményekben. Ehhez képest a felperesek keresetükben helyreigazító közlemény közzétételét a sérelmezett cikk esetében több valótlan tényállítás miatt is kérték, és más körülményt is megjelöltek akként, hogy azt a cikk hamis színben tüntetett fel, amelyeket érintően az elsőfokú bíróság a kereset elutasította. A felperesek keresete tehát részben volt alapos, amely a fellebbezés eredményeként sem változott. Ezért az elsőfokú perköltség viselésére a Pp. 83. § (2) bekezdése alkalmazandó. E jogszabályi rendelkezés értelmében részleges pernyertesség esetén a fél az ellenfél perköltségét a pervesztessége arányában téríti meg. Ha pedig a pernyertesség és a pervesztesség aránya közötti különbség, valamint a fél és az ellenfél javára meghatározott perköltségek összege közötti különbség nem jelentős, egyik fél sem köteles perköltség megtérítésére.

[53] A pernyertesség és a pervesztesség aránya közötti különbség nem jelentős, mint ahogyan a felek javára meghatározható perköltségek összege sem, mivel mindegyik fél oldalán a jogi képviseletével merül felt költség, amelynek összege azonosan határozható meg a kifejtett tevékenységhez igazodóan. A felperesek jogi képviselője ugyanis a keresetlevelet, míg az alperes jogi képviselője az írásbeli ellenkérelmet készített el, és az ügyben megtartott tárgyaláson megjelentek. Ezért egyik fél sem köteles perköltség megfizetésére.

[54] Az eljárásra irányadó tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán előzetesen meg nem fizetett 36 000 forint eljárási illetéket a Pp. 102.§ (2) bekezdésének utolsó mondata alapján a felperesek és a (alperesi kiadó neve) mint a perbeli sajtótermékért szerkesztői felelősséget viselő jogi személy egyenlő arányban köteles viselni.

[55] A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, megfellebbezett rendelkezését a Pp. 383. § (2) bekezdése és

– az előzetesen meg nem fizetett eljárási illetéket érintően – ugyanezen szakasz (6) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint részben megváltoztatta, míg egyebekben helybenhagyta a helyreigazító közlemény közzétételének időpontjára vonatkozó pontosítással.

[56] Az elsőfokú ítélet fentiek szerinti részbeni megváltoztatása ellenére – mivel a per érdemét érintően a fellebbezés alaptalan volt – az alperest a másodfokú eljárásban teljes egészében pervesztesnek kell tekinteni, ezért a (alperesi kiadó neve) a Pp. 499. § (1) bekezdése alapján köteles megtéríteni a felperesek részére a jogi képviselőjükkel kapcsolatban felmerült, a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja szerinti megbízási szerződésben felszámított ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

[57] A feleket az ügyben megillető illetékfeljegyzési jog folytán előzetesen meg nem fizetett fellebbezési eljárási illeték viselésére a Pp. 499. § (1) bekezdése és a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján a (alperesi kiadó neve) mint a perbeli sajtótermékért szerkesztői felelősséget viselő jogi személy köteles.

[58] Tájékoztatja a feleket, hogy

- az illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018. számú illetékbevételei számlájára kell megfizetnie,

- megfizetése során közleményként fel kell tüntetni adóazonosító számát, valamint az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot.

Figyelmezteti a feleket, amennyiben az illetéket annak esedékességekor nem fizeti meg, az adózás rendjéről szóló törvény rendelkezései szerint késedelmi pótlékot kell fizetnie

Szeged, 2023. július 21.

Dr. Hámori Attila s.k.

a tanács elnöke

Dr. Tolna András s.k.

előadó bíró

Dr. Dobler László s.k.

táblabíró